

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **Mgr. Z. H.**, narozená dne X.
bytem X.

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední
Čechy**
sídlem Sokolovská 855/225, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2020 č.j. X.,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, pracoviště pro Prahu a Střední Čechy (dále jen „žalovaná“) ze dne 19. 10. 2020 č.j. X. (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 528/1991 Sb.“) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuty námitky žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 8. 2020 č.j. X. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) odňal žalobkyni od 18. 9. 2020 invalidní důchod.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí (a příslušný posudek) se nedostatečně vypořádaly s obsahem jejích námitek, pouze opakovaly závěry prvostupňového rozhodnutí bez podrobnějšího odůvodnění, napadené rozhodnutí je tak nezákonné a nepřezkoumatelné. V těchto námitkách uváděla následující:
- a) Nezpochybovala, že rozhodující příčinou jejího nepříznivého zdravotního stavu je X. (dále jen „rozhodující postižení“), což určil jak posudek ze dne 27. 5. 2019, č.j. LPS/2019/1061-P6_CSSZ (dále jen „původní posudek“), tak posudek ze dne 1. 7. 2020 č.j. LPS/2020/905-P6_CSSZ (dále jen „prvostupňový posudek“). V námitkách však brojila proti tomu, že prvostupňový posudek bez jakéhokoli odůvodnění totéž rozhodující postižení překlasifikoval na středně těžké postižení (kapitola II. odd. A. položka 1c přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Vyhláška“)). Přitom v původním posudku bylo totéž postižení hodnoceno jako zvlášť těžké postižení (kapitola II. odd. A. položka 1e přílohy k Vyhlášce) a ke zlepšení zdravotního stavu žalobkyně nedošlo. Napadené rozhodnutí se s touto námitkou nevypořádalo, v posudku ze dne 5. 10. 2020 č.j. LPS/2020/1014-NR-PRH_CSSZ (dále jen „námitkový posudek“) bylo rozhodující postižení dokonce ještě překvalifikováno na lehké postižení (kapitola II. odd. A. položka 1b přílohy k Vyhlášce), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti maximálně 25%, tedy pod nezbytnou hranici 35%. Žalobkyně toto další snížení považovala za neodůvodněné a čistě účelové, aby se žalovaná nemusela vypořádávat s její námitkou resp. požadavkem na zdůvodnění, proč byla míra poklesu pracovní schopnosti v prvostupňovém posudku snížena pod dolní hranici na 25% (viz bod 9 námitek). Shrнула, že nebylo odůvodněno, proč bylo totéž rozhodující postižení bez zlepšení jejího zdravotního stavu posouzeno bez závažného důvodu ve třech případech zcela různě, prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí jsou tak zcela překvapivá a nepředvídatelná, napadené rozhodnutí je v důsledku toho nepřezkoumatelné a nezákonné.
- b) Zpochybovala závěr prvostupňového posudku, dle kterého, pokud žalobkyně vykonává svoji původní profesi, nemůže být invalidní ve třetím stupni; tato skutečnost byla jediným důvodem k posudkovému závěru, že se v případě žalobkyně nejedná ani o invaliditu prvního stupně. Měla za to, že toto stanovisko nemá oporu v žádném právním předpise, v námitkách uvedla, že jí nelze přičítat k tíži, že přes svoje postižení je schopna v určité míře vykonávat výdělečnou činnost. Uvedla, že ke zlepšení zdravotního stavu nedošlo, není správné, pokud jí byl prvostupňovým rozhodnutím důchod odebrán proto, že pracuje, čímž přispívá do veřejných financí. V námitkách uvedla, že je OSVČ, nemá s žádným zaměstnavatelem uzavřenou smlouvu, nepracuje tedy v žádném pracovním úvazku, což je v prvostupňovém posudku uvedeno mylně, pracovní úvazek měla asi před dvaceti lety, její práce je nárazová dle poptávky, která v důsledku koronavirové

krize výrazně poklesla. Měla za to, že z hlediska nemoci COVID-19 patří k vysoce rizikové skupině osob, nelze po ní ani spravedlivě požadovat, aby svoji práci vykonávala ve stejném rozsahu, jako před vypuknutím pandemie. Žalobkyně je na invalidním důchodu do velké míry závislá, nejde jen o jakési přilepšení. Žalovaná se s touto námitkou nijak nevypořádala, dokonce v napadeném rozhodnutí mylně uvedla, že rozhodující postižení žalobkyni umožňuje vykonávat soustavné zaměstnání na plný úvazek, i když v námitkách uvedla, že poptávka po její práci výrazně poklesla. K tomu v žalobě doplnila, že za rok 2020 měla průměrný měsíční příjem ve výši podstatně nižší, než v předchozích letech, což může doložit. Tvrzení žalované o práci žalobkyně na plný úvazek zřejmě vychází z profesního dotazníku, ve kterém omylem a nepozorností uvedla, že pracuje na plný úvazek, i když to neodpovídá skutečnosti, je připravena to prokázat.

- c) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádalo s námitkou proti nedostatečnému odůvodnění závěru, dle kterého není pozorováno snížení pracovní schopnosti žalobkyně v míře, která by odůvodňovala přiznání jakéhokoli stupně invalidity.
 - d) V námitkách uváděla, že prvostupňový posudek neodůvodnil snížení míry poklesu pracovní schopnosti pod dolní hranici na 25%, toto snížení je svévolné a nepodložené. Žalovaná se s touto námitkou nevypořádala, raději rozhodující postižení překvalifikovala na mírné s maximální hranicí 25%.
4. Trvala na svých námitkách, nesouhlasila s posudkovým závěrem námitkového posudku, že rozhodující postižení odpovídá míře poklesu pracovní schopnosti 25%, navrhla přezkoumání svého zdravotního stavu Posudkovou komisí MPSV. Nicméně, napadené rozhodnutí je dle jejího názoru z důvodu absence náležitého odůvodnění bez dalšího nezákonné, stejně tak prvostupňové rozhodnutí. Měla za to, že napadené i prvostupňové rozhodnutí má být zrušeno, výše invalidního důchodu by měla zůstat ve výši stanovené původním rozhodnutím.
5. Navrhla, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a žalovaný uhradil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření popsala příslušnou právní úpravu a shrnula průběh správního řízení, původně byl žalobkyni od 9. 4. 2019 vyplácen invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Žalovaná byla přesvědčena, že po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace byl posudky vypracovanými lékařem PSSZ – LPS pro Prahu 6 a lékařem pracoviště ČSSZ pro Prahu a Střední Čechy plně posouzen a zjištěn zdravotní stav žalobkyně. Při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz, žalovaná považuje oba posudky za objektivní. Odkázala na napadené rozhodnutí a navrhla důkaz posudkem Posudkové komise MPSV. Setrvala na svém rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že na základě posudku PSSZ - PLS pro Prahu 6 ze dne 27. 5. 2019 č.j. LPS/2019/1061-P6_CSSZ (tj. původní posudek), dle kterého byla

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalobkyně shledána invalidní pro invaliditu třetího stupně od 9. 4. 2019 s mírou poklesu pracovní schopnosti o 70%, byl žalobkyni správním orgánem I. stupně vyplácen invalidní důchod třetího stupně s datem přiznání od 9. 4. 2019. Dle posudku žalobkyně trpí X., hodnoceno dle kapitoly II., oddíl A, položka 1e přílohy k Vyhlášce, toho času je 1 měsíc bez terapie, zdravotní stav nelze dosud hodnotit jako stabilizovaný, je krátce bez terapie, odpovídá III. stupni invalidity, vznik stanoven dle X. nálezu ze dne 9. 4. 2019, lékařka předpokládá stabilizaci stavu, platnost posudku stanovena do 5/2020, kdy bude provedena kontrolní lékařská prohlídka.

8. Dle posudku PSSZ-LPS pro Prahu 6 č.j. LPS/2020/905-P6_CSSZ ze dne 1. 7. 2020 (tj. prvostupňový posudek) bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (dále jen „DNZS“) žalobkyně zdravotní postižení uvedené v kapitole II., oddíl A, položce 1c přílohy k Vyhlášce, pro které byla míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 35%. Posudková lékařka zde vyšla z toho, že žalobkyně pracuje jako OSVČ, X., dle zakázek, v plném prac. úvazku. Zjistila, že t.č. je na X., úplné vyléčení by umožnila X. Uvedla, že dávka inval. důchodu nebyla ve třetím stupni koncipována jako přilepšení k výdělku či odškodnění onemocnění, ale jako náhrada ušlého výdělku z důvodu DNZS. Pokud někdo pracuje v plném pracovním úvazku ve své původní profesi odpovídající jeho kvalifikaci a nabytým pracovním dovednostem a zkušenostem, nemůže být logicky invalidním ve třetím stupni. Konstatovala, že dle platných právních předpisů u invalidity druhého stupně dojde ke snížení intenzity výdělečné činnosti alespoň o polovinu, u invalidity prvního stupně pak alespoň o třetinu, u žalobkyně posudková lékařka takovou sociální situaci nepozorovala. Dospěla k závěru, že se jedná maximálně o středně těžké postižení, stav během X., předchozí posudkové zhodnocení se jeví jako mylné, dolní hranice 35% byla lékařkou snížena o 10% (dle § 4 odst. 1 Vyhlášky), tedy na 25%, pro minimální dopad na pracovní schopnost. K datu provedené kontroly se nejedná ani o invaliditu prvního stupně, stav odpovídá maximálně osobě zdravotně znevýhodněné podle zákona o zaměstnanosti.
9. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 6. 8. 2020, správní orgán I. stupně odkázal na právní úpravu dle ust. § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. a od 18. 9. 2020 žalobkyni odňal invalidní důchod. Vyšel z prvostupňového posudku, dle kterého již žalobkyně není invalidní, neboť z důvodu DNZS její pracovní schopnost poklesla pouze o 25%.
10. Žalobkyně podala dne 31. 8. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, jejichž obsah rekapitulovala v žalobě, přiložila lékařskou zprávu ze dne 7. 8. 2020.
11. V posudku o invaliditě v námitkovém řízení ze dne 5. 10. 2020 č.j. LPS/2020/1014-NR-PRH_CSSZ (tj. námitkový posudek) dospěla posudková lékařka k závěru, že se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ust. § 26 zákona č. 155/1995 Sb., jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole II., oddíl A, položce 1b přílohy k Vyhlášce, pro které byla míra poklesu pracovní schopnosti stanovena na 25 %, procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 dané vyhlášky nemění, žalobkyně není invalidní, den zániku invalidity je 1. 7. 2020. Posuzující lékařka své závěry odůvodnila, vzala v úvahu též zprávu předloženou žalobkyní ze dne 7. 8. 2020, vyjádřila se k námitkám žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

12. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 19. 10. 2020 žalovaná poukázala na ust. § 5 písm. i) a § 8 odst. 9 zákona č. 582/1991 Sb., dle kterých posuzuje zdravotní stav žalobkyně pro účely řízení o námitkách posudkový lékař. Vyšla z námitkového posudku o invaliditě ze dne 5. 10. 2020, shrnula jeho podklady, skutková zjištění učiněná v posudku včetně hodnocení dle přílohy k Vyhlášce, a dále jeho závěry, z posudku obsáhle citovala včetně vyjádření k námitkám žalobkyně. Poukázala na to, že námitkový posudek se liší od prvostupňového posudku ve stanovení funkčního dopadu, který byl námitkovým posudkem hodnocen pouze jako lehký, v konečném posouzení se však oba posudky shodují v tom, že se o invaliditu nejedná. Odkázala na příslušnou právní úpravu, vzhledem k tomu, že pokles pracovní schopnosti žalobkyně činil pouze 25 %, dospěla k závěru, že se o invaliditu nejedná.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.r.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 27. 5. 2022, a to vzhledem k tomu, že v řízení bylo prováděno dokazování. Žalobkyně, ač řádně obeslána, se k ústnímu jednání nedostavila. Žalovaná setrvala na svém stanovisku, s ohledem na to, že v dané věci jde o posouzení zdravotního stavu žalobkyně, odkázala na posudek Posudkové komise MPSV.
15. Městský soud v Praze při posouzení dané věci vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
16. Podle ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
17. Ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. upravuje 3 stupně invalidity z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu I. stupně. Pokud se jedná o pokles pracovní schopnosti nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu II. stupně a dále v případě poklesu nejméně o 70 % se jedná o invaliditu III. stupně.
18. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. zjistí-li se, že nárok na důchod nebo na jeho výplatu zanikl, důchod se odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.
19. Správní orgán není sám oprávněn zkoumat, zda a k jakému datu se žadatel stal invalidním, správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod, případně jeho změně, je tak závislé především na odborném lékařském posouzení (viz ust. § 8 odst. 7, 8, 9

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zákona č. 582/1991 Sb.). Správní orgán je pouze oprávněn a zároveň též povinen vyhodnotit, zda lékařský posudek, ze kterého při posouzení nároku na invalidní důchod vychází, splňuje požadavky na úplnost a přesvědčivost. Obdobně to platí v případě změn skutečností rozhodných pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu.

20. Na základě ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. V takovém posudku odborné lékařské komise se pak hodnotí celkový zdravotní stav, dochované pracovní schopnosti pojištěnce a zaujímají se v něm též posudkové závěry o invaliditě a jejím vzniku.
21. V projednávaném případě žalobkyně zejména zpochybňovala závěry posudkových lékařů ohledně posouzení jejího zdravotního stavu a shledání neexistence invalidity, žalovaná pak ze závěrů posudkových lékařů vycházela. S ohledem na to soud nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky v Praze, což shodně navrhovali též účastníci. Posudková komise soudu předložila posudek ze dne 1. 6. 2021, evidenční číslo SZ/2021/345-PH-9 (dále jen „Posudek MPSV“), který soud provedl při jednání jako důkaz; soud sám není oprávněn zdravotní stav žalobkyně zkoumat.
22. Posudek MPSV byl vypracován komisí ve složení předsedkyně komise: MUDr. L. K., další lékař: MUDr. N. J. s odborností neurologie. Z posudku vyplývá, že komise vycházela ze zdravotní dokumentace žalobkyně včetně nálezů doložených žalobkyní na jednání. Žalobkyně byla na jednání komise přítomna, s posudkovým závěrem byla ústně seznámena. V posudku MPSV je podrobně popsána anamnéza žalobkyně, její subjektivní potíže i diagnostický přehled, dále předchozí průběh posudkových řízení. Žalobkyně byla posuzována jako X., bylo konstatováno, že převážnou část profesního života pracovala jako OSVČ (od 1998 dosud). V posudkovém zhodnocení komise konstatovala, že v dubnu 2010 jí byla diagnostikována X., rok byla dispensarizována na X. klinice FNKV, kde byla zahájena terapie, dále je popsán průběh léčby s tím, že ke dni 23. 2. 2021 došlo k poklesu X., v terapii nyní stále X., podle popisu stavu v X. zprávě ze dne 29. 4. 2021 byla posuzována bez bolestí a bez projevů nežádoucích účinků léčby, objektivní nález přim. včetně popsaného čistého dýchání a normálního nálezu na břišních orgánech, uzavřeno jako X. Komise shledala, že dané X. onemocnění při dosažení remise dlouhodobě nepředstavuje významnější překážku pro pracovní zapojení, další přítomné nemoci žalobkyně nebyly při hodnocení invalidity posudkově rozhodné. Komise hodnotila stav žalobkyně dle kapitoly II., oddíl A, položky 1b přílohy k Vyhlášce, kde jsou definovány stavy v kompletní remisi, stabilizované, případně stavy s lehkým funkčním postižením některých orgánů nebo systémů. Přestože žalobkyně nesplňuje zcela kritéria této položky, je pro další zdravotní postižení a občasnou přítomnost nežádoucích účinků udržovací terapie hodnocena na horní hranici položky (tj. 25% - pozn. soudu), k dalšímu navýšení nebyl shledán důvod, kritéria zařazení do vyšší položky žalobkyně nesplňuje. Komise se vyjádřila k předchozím posouzením o invaliditě, uvedla, že při zjišťovací prohlídce dne 27. 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2019 byla invalidita III. st stanovena významně proklientsky, hodnocena 70% poklesem prac. schopnosti z důvodu, že stav nebyl dostatečně stabilizovaný, posuzovaná tedy tehdy kritéria položky 1e) nesplňovala, ale vzhledem k obtížnému odhadu dalšího průběhu po vysazení terapie a při uvedení časné kontroly lze z hlediska metodiky posuzování invalidity toto posouzení akceptovat. Kontrolní prohlídka 1. 7. 2020 hodnotila dle kap. II., odd. A, položky 1c), kritérium této položky nebylo naplněno – šlo sice o stav v dlouhodobé remisi, ale bez nežádoucího a dlouhodobě závažného funkčního postižení, zřejmě proto lékařka zvolila z rozpětí 35 – 45% spodní hranici, kterou pro možnost pracovat ve svém oboru odpovídajícímu dosaženému vzdělání dále snížila o 10%. Námitkové řízení pak hodnotilo posuzovanou v souladu se správnými posudkovými kritérii dle kap. II., odd. A, položka 1b), kde je uvedena míra poklesu pracovní schopnosti 15- 25%, lékařkou stanovena horní hranice. Komise shledala, že posuzovaná nemá významnější zdravotní limity při vykonávání práce, pro kterou byla vzdělána, případné občasné indispozice lze řešit krátkodobou pracovní neschopností. Vyjádřila se k námitkám žalobkyně, z hlediska namítaného rozdílného posouzení odkázala na vyjádření k předchozím posouzením o invaliditě a uvedla, že prvotní posouzení ze dne 27. 5. 2019 se nyní jeví jako nadsazené, avšak tehdy lékařka vzhledem ke krátké době po vysazení léčby volila postup „in dubio mitius“, tedy v pochybnostech ve prospěch klienta. Lékařka při KLP dne 1. 7. 2020 nadhodnotila posouzení zařazením do položky, jejíž kritéria posuzovaná zcela nesplňovala, zřejmě i proto zvolila snížení procentního poklesu pracovní schopnosti pro možnost vykonávat profesi bez omezení. V námitkovém řízení byl stav ohodnocen jako lehké postižení, k čemuž se kloní i komise s plným vědomím toho, že se sice jedná o závažné X. onemocnění, které má však při dispenzarizaci a terapii dobrou prognózu s dlouhodobým přežitím, jenž se téměř neliší od zdravé populace, přičemž žalobkyni onemocnění nelimituje při výkonu jejího povolání. Při přiznání invalidity je vždy nutné ohodnotit funkční postižení, které dotýčnou osobu limituje nebo jí znemožňuje pracovat, invalidní důchod nelze chápat jako „odškodnění“ za přítomné onemocnění, jde o dávku, která supluje nemožnost plného pracovního zapojení. Dospěla k závěru, že u žalobkyně je její onemocnění plně stabilizované a nijak významně jí nelimituje v pracovním zapojení, ať už jako OSVČ, či v odpovídajících zaměstnaneckých profesích zohledňujících její vzdělání. Skutečnost, že jako OSVČ v době epidemiologicky nepříznivé, vnímá pokles zájmu o její služby, a tím i pokles výdělku, není pro potřeby invalidity posudkově rozhodující. Setrvání na pozici OSVČ je vlastní volbou posuzované, přičemž vzhledem k dosaženému vzdělání si může najít práci u mnohých zaměstnavatelů, kde by byl její příjem pravidelný.

23. Požadavky na kvalitativní stránku posudku jsou stanoveny judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 25. 1. 2019 č.j. 8 Ads 138/2017-40 k tomu tento soud uvedl, že: *„Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudkový závěr by tedy měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku, jež způsobují jeho nepřesvědčivost či neúplnost, nemůže soud nahradit vlastní*

úvahou, jelikož pro to, na rozdíl od posudkové komise, nemá potřebné medicínské znalosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 19/2009 - 38)."

24. Soud shledal, že Posudek MPSV splňuje shora uvedené judikatorní požadavky na řádné odůvodnění závěru, že žalobkyně nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí shledána invalidní, neboť její pracovní schopnost poklesla pouze o 25%. Komise rozhodovala v řádném složení, vycházela ze zdravotní dokumentace žalobkyně, komise zohlednila též zprávy předložené žalobkyní, žalobkyně byla na jednání komise přítomna, komise se zabývala též námitkami žalobkyně.
25. Žalobkyně zejména namítala rozdílné posouzení jejího zdravotního stavu třemi různými posudky a s tím související nedostatečné odůvodnění těchto rozdílů a nevypořádání jejích námitek. K tomu je třeba uvést, že již prvostupňový posudek obsahoval vysvětlení, proč se posudková lékařka odchýlila od závěrů uvedených v původním posudku, přičemž dospěla k závěru, že žalobkyně není invalidní. K námitce žalobkyně vznesené v námitkách se pak vyjádřil námitkový posudek, který k původnímu posudku uvádí, že dle jeho znění byla předpokládána stabilizace zdravotního stavu a byla stanovena kontrolní lékařská prohlídka, dále konstatoval, že odbornými nálezy bylo dokladováno zlepšení zdravotního stavu žalobkyně. Veškeré možné pochybnosti z hlediska hodnocení rozhodujícího postižení žalobkyně dle rozdílných položek kapitoly II. Vyhlášky pak odstranil Posudek MPSV, který zcela přesvědčivě a podrobně vysvětlil, z jakých důvodů považuje původní posudek za značně nadhodnocený s tím, že bylo v tomto případě postupováno ve prospěch žalobkyně v souladu se zásadou „in dubio pro mitius“. Dále vysvětlil, proč se posudková lékařka v prvostupňovém posudku přiklonila k hodnocení postižení žalobkyně dle kapitoly II., oddíl A, položka 1c) přílohy k Vyhlášce, s tím, že kritérium dle této položky nebylo dle názoru komise zcela naplněné, komise též vysvětlila, proč lékařka přistoupila ke snížení o 10% dle § 4 odst. 1 Vyhlášky. Posudková komise se pak přiklonila k závěrům uvedeným v námitkovém posudku, což věcně a srozumitelně zdůvodnila, jak je uvedeno výše v bodu 22, soud takové zdůvodnění považuje za zcela dostačující. Jak shora uvedeno, soudu nepřísluší hodnotit lékařské posudky ani Posudek MPSV z odborného hlediska, neboť k tomu nemá příslušné znalosti, stejně tak nemůže odborně hodnotit ani podklady, ze kterých posudky vychází. Soud může posudky hodnotit pouze z hlediska jejich celistvosti a přesvědčivosti, přičemž k Posudku MPSV v tomto směru nemá žádné výhrady. Příslušný soubor námitek žalobkyně týkajících se hodnocení jejího zdravotního stavu a rozdílného posouzení rozhodujícího postižení, tím soud považuje za vypořádaný, přičemž tyto námitky nejsou důvodné.
26. Soud ani neshledal, že by hodnocení v námitkovém posudku bylo jakkoli účelové, žalobkyně toto své tvrzení žádnými konkrétními podklady neodůvodnila, jedná se o pouhou hypotézu, pro jejíž opodstatněnost však žádné indicie nesvědčí. Posudek MPSV pak potvrdil správnost závěrů námitkového posudku, když se s ním z hlediska hodnocení rozhodujícího postižení dle kapitoly II., oddíl A, položky 1b) přílohy k Vyhlášce s mírou poklesu pracovní schopnosti 25% ztotožnil.
27. Obě správní rozhodnutí pak soud nehodnotí jako překvapivá či nepřezkoumatelná, když v případě hodnocení nároku na invalidní důchod tato rozhodnutí vychází

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zejména z příslušných zdravotních posudků, které hodnotí zdravotní stav posuzované osoby. Platnost původního posudku byla omezena pouze do května 2020, což bylo žalobkyni známo, zároveň posudek konstatoval, že předpokládá stabilizaci stavu žalobkyně. Nelze tedy hodnotit jako překvapivé, pokud prvostupňový posudek z července 2020 dospěl k závěru odlišnému od původního posudku, na něj navazující prvostupňové rozhodnutí pak z tohoto posudku v převážné míře vycházelo, když správní orgán sám o sobě není oprávněn medicínské otázky zkoumat. Námitkový posudek a navazující napadené rozhodnutí pak dospěly v podstatě ke stejnému závěru, jako prvostupňový posudek, tedy že žalobkyně není invalidní, odchylka v rozdílném hodnocení rozhodujícího postižení dle příslušných položek Vyhlášky byla zdůvodněna v námitkovém posudku, a zejména pak v Posudku MPSV, který k tomu poskytl velmi podrobné vysvětlení.

28. Žalobkyně dále považovala za nesprávné, pokud správní orgány z hlediska stanovení invalidity zohledňovaly skutečnost, že žalobkyně vykonává svoji původní profesi, tedy že přes svoje postižení je schopna v určité míře vykonávat výdělečnou činnost.
29. K tomu je třeba poukázat na ust. § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., dle kterého pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %, a dále na ust. § 39 odst. 3 téhož zákona, dle kterého pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem; poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
30. Z toho vyplývá, že koncepce invalidity v zásadě vychází ze vztahu mezi dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a výdělečnými schopnostmi posuzované osoby. Posudek MPSV pak ve smyslu tohoto principu shledal, že žalobkyni onemocnění nelimituje při výkonu jejího povolání, což je s prvostupňovým posudkem v souladu. K námitce žalobkyně vysvětlil, že při přiznání invalidity je vždy nutné ohodnotit funkční postižení, které dotýčnou osobu limituje nebo jí znemožňuje pracovat, invalidní důchod nelze chápat jako „odškodnění“ za přítomné onemocnění, jde o dávku, která supluje nemožnost plného pracovního zapojení. Komise se tedy i k této námitce žalobkyně vyjádřila, dospěla k závěru, že u žalobkyně je její onemocnění plně stabilizované a nijak významně jí nelimituje v pracovním zapojení, ať už jako OSVČ, či v odpovídajících zaměstnaneckých profesích zohledňujících její vzdělání.
31. Z tohoto hlediska není významné, jestli žalobkyně pracovala jako OSVČ či vykonávala práci jako zaměstnanec, právní titul pro vykonávanou práci není rozhodující, když hodnoceny jsou výdělečné schopnosti posuzované osoby. Navíc, pokud žalobkyně sama v pracovním dotazníku uvedla, že pracuje na plný úvazek, nemůže nijak vytykat prvostupňovému posudku, pokud z tohoto údaje vycházel. Prvostupňový posudek však rovněž vyšel z toho, že žalobkyně pracuje jako OSVČ dle zakázek, stejně tak jako Posudek MPSV. Tento posudek k tomu navíc doplnil, že pokud žalobkyně jako OSVČ v době epidemiologicky nepříznivé vnímá pokles zájmu o její služby, a tím i pokles

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

výdělků, není to pro potřeby invalidity posudkově rozhodující; setrvání na pozici OSVČ je vlastní volbou posuzované, přičemž vzhledem k dosaženému vzdělání si může najít práci u mnohých zaměstnavatelů, kde by byl její příjem pravidelný. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje.

32. K tomu soud doplňuje, že z hlediska hodnocení invalidity žalobkyně, tedy poklesu pracovní schopnosti, který nastal z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nemůžou být rozhodné objektivní vnější okolnosti, které žalobkyně zmiňuje, jako např. situace na trhu žalobkyní poskytovaných služeb (tj. namítaný pokles poptávky po její práci) nebo nepříznivá epidemiologická situace. Podstatný je zachovaný pracovní potenciál žalobkyně, který byl Posudkem MPSV dostačujícím způsobem zhodnocen. Z tohoto pohledu nemůže být rozhodný ani snížený průměrný příjem žalobkyně, neboť invalidní důchod neslouží ke kompenzaci ušlého zisku žalobkyně (z důvodů vnějších okolností), ale jak uvedl Posudek MPSV, jde o dávku, která kompenzuje nemožnost plného pracovního zapojení.
33. Soud dospěl k závěru, že Posudek MPSV potvrdil správnost závěrů námitkového posudku, ze kterého primárně vycházelo napadené rozhodnutí, byly vypořádány všechny námitky žalobkyně, což je patrné z výše uvedeného. Posudek MPSV je komplexní, dostatečně odůvodněný a v rámci přípustného rozsahu soudního přezkumu soud k tomuto posudku nezaujal žádné výhrady. S ohledem na to soud neshledal ani nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterým byl žalobkyni s účinností od 18. 9. 2020 odňat invalidní důchod.
34. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto jí zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované nenáleží dle zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. května 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.